

Vjerujem u anđele

Svi smo dio istog svemira. On nije beskrajan, širi se velikom brzinom i mi u njemu svakog dana postajemo manji. I ja sam čestica tog velikog plana. Dišem i živim. Ali tko sam ja prema velikim nebeskim prostranstvima i čudesima koja se u njima svakodnevno odvijaju? Dok sam bila malena, život je bio jednostavan i mislila sam da ga shvaćam. Pogriješila sam.

Neprestano tonem u misli, lebdim između poznavanja i traženja sebe, traženja svog smisla u veličini svemira. Osjećam se napola prazno, kao da nedostaje velik dio mene koji mi je važan. Ne znam što mi sutra donosi i tko ću jednom postati. Bojim se vremena koje istječe pred mojim očima. Trudim se uhvatiti ga, ali ono je uvijek brže. Znam da neću trajati zauvijek, ali želim ostaviti svoj trag negdje na Zemlji da barem ona zapamti moje postojanje, moja traženja, pitanja i osjećaje. Želim znati da sve što sam izgradila barem malo vrijedi. Možda zvučim pomalo sebično, ali ne želim to zbog sebe.

Živimo brzo, nehajno, dosadno. I ne shvaćamo koliko smo sretni što postojimo. Ali ipak živimo. S druge strane, nemaju svi priliku za život. On je nekima uskraćen, ja to najbolje znam. Toliko puta noću razmišljam o njoj. Gdje je? Sigurna sam da me gleda svojim djetinjim očima i čuva me pogledom kao što bih i ja nju čuvala da je tu. Moja sestra je anđeo. Mora biti anđeo, jer je napustila svijet tako malena i krhka, nevina. Nikada neću zaboraviti, bila sam presretna kad sam saznala da ću dobiti sestru. Željno sam ju iščekivala, uzbuđena i sretna. Maštala sam kako se zajedno igramo i čuvamo. Nikada nisam dočekala njezin dolazak. Ali bila sam još premalena da shvatim smrt. Mama je rekla da je otišla u nebo. Otada vjerujem u anđele. Pitam se kakva bi danas bila. Zamišljam je nasmijanu, s očima plavim poput najvedrijeg neba. Sretna je, diše, živi. Ali bolest nije marila. Pred očima mi je njezino malo, beživotno tijelo. Bila je živa samo nekoliko sati. Proživjela je svoj kratki životni vijek u bolnici. Nekoliko sati! Nikada nije imala priliku ići u školu, imati najbolju prijateljicu, vidjeti zalazak sunca, čuti najljepše zvukove prirode, udahnuti miris proljetnog jutra, osjetiti ljubav. Ja jesam. Nije pravedno! Sigurna sam da bi i ona to voljela, ali nije mogla birati. Nema više moje sestrice. Nikada nije dobila svoju priliku. Zamišljam kako leti beskrajnim nebeskim ravnicama i igra se sa zvijezdama jervjerujem u anđele.

Ne znam tko sam jer plačem kad nisam tužna, a smijem se bez razloga. U mislima letim u nepoznato. Pišem jer se bojim reći naglas. Pišem jer me mnogi ne bi razumjeli. I osjećam se napola prazno jer mi nedostaje ona. Ja imam priliku izgraditi svoj život kako god hoću. Sami biramo put, a ja sam odlučila ispuniti ga u potpunosti, zbog nje koja nije mogla. I sada recite da život nije dar, da svijet nije mjesto u kojem imamo priliku dati najviše od sebe. Mi zaista jesmo mali naspram veličine nebeskih prostranstava, ali naši životi su dragocjeni i veći i od samog svemira. Moj mali anđeo tomu me naučio. Ona je dio mene koji mi nedostaje, a ipak živi i diše u meni. Mi smo beskrajno daleko jedna od druge, ali toliko povezane srcima. Mi smo jedno. Znam da neću trajati zauvijek, ali ostavit ću NAŠ trag na ovoj Zemlji, u ovim riječima: moj anđeo i ja.

Tamara Jakopović, 1.g2

Mentorica: Ivančica Tomorad, prof.